

ресурсів може значно збагатити процес навчання та зробити його більш ефективним.

Отже, враховуючи вищезазначене, можна зробити висновок про необхідність системного аналізу та удосконалення підходів до організації уроків української мови та літератури в Новій українській школі. Тільки шляхом поєднання педагогічного досвіду, інноваційних підходів та уваги до потреб кожного учня можна забезпечити якісне засвоєння навчального матеріалу та розвиток креативного мислення.

Список використаної літератури

1. Селевко Г. К. Сучасні освітні технології -1998.-312 с.
2. Перевозний А. В. Педагогічні основи диференціації сучасної освіти - 2009. – 316 с.
3. Кучерук О. Методологічні засади особистісно орієнтованої лінгво-дидактики / О. Кучерук // Українська мова і література в школі. – 2013. –
4. Осмоловський І. М. Організація особистісно-орієнтованого навчання в сучасній загальноосвітній школі / І. М. Осмоловський. – К. : Ін-тут практич. психології, 2014. – 141 с.
5. Єрмолаєва М. В. Психологія розвитку / М. В. Єрмолаєва- , 2003. – 246 с.
6. Остапенко Н. М. Технологія сучасного уроку рідної мови : навч. посібник / Н. М. Остапенко, Т. В. Симоненко, В. М. Руденко. – К. : ВЦ “Академія”, 2012. – 248 с.
7. Горошкіна О. М. Теорія і практика навчання української мови в старших класах. Х. : Основа, 2012. 171 с.

Напрямок 5. Актуальні тенденції лінгводидактики

Олександр Лазоренко

здобувач вищої освіти 2 року навчання за другим
(магістерським) рівнем історико-філологічного факультету
ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука», м. Рівне

ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ ОСНОВНОЇ ШКОЛИ В ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ

Мова є основним засобом спілкування та пізнання, тому її навчання мови не може обмежуватися вивченням її основних елементів, таких як граматики, фонетика та лексика. Щоб покращити знання іноземної мови та вміння спілкуватися нею, учні повинні вивчати культуру та історію, досліджуючи побут, світогляд та цінності інших народів. Вивчаючи іноземну мову, необхідно посилити розвиток міжкультурної свідомості учнів, щоб підвищити їх здатність використовувати її в глобальному масштабі, навчити досконалого та впевненого володіння мовою в ситуаціях міжкультурного спілкування за умови сприйняття та розуміння іноземної культури, тобто формувати та розвивати не лише комунікативні, а й соціокультурні навички [1, с. 15].

Оптимальні умови для розвитку особистості виникають тоді, коли оволодіння знаннями стає суб'єктивно необхідним і важливим для молоді, різні види діяльності наповнюються завданнями пізнавального, продуктивного і творчого характеру, самоосвіти і самовдосконалення. Джерелом пізнавальної активності підлітка є невдоволення собою, прагнення до реалізації власних планів. Навчання набуває особистого значення і стає самонавчанням. Зародження і розвиток цього якісно нового і більш високого виду навчальної діяльності відбувається в підлітковому віці. Проте, коли у підлітків відсутні навчальні та пізнавальні інтереси, а знання не є особистісною цінністю, навчання в школі може стати формальною діяльністю. Це утруднює засвоєння нового дидактичного матеріалу, обмежує можливості залучення до навчальної комунікативної діяльності та призводить до негативного ставлення до власних можливостей, навичок та вміння вивчати іноземну мову [2, с. 111].

Світова соціокультурна ситуація наразі транслюється в українському просторі, де з'явилися реальні перспективи налагодження співпраці з іноземцями. Ці нові можливості оптимізують ефективний діалог і взаємодію між представниками різних культур та розуміння культурної та духовної спадщини інших етнічних груп. На цьому фоні соціокультурний аспект наразі знаходиться в центрі уваги вивчення іноземних мов у ЗЗСО [36, с. 3].

Ефективність формування соціокультурної компетентності при навчанні англійської мови на основному етапі навчання значною мірою залежить від психофізіологічних і психологічних факторів: віку учнів, особливостей їх сприйняття, уваги, пам'яті, мислення, мотивації навчання.

У перехідному (підлітковому) віці процес соціального розвитку вищих психічних функцій призводить до формування нових, складних взаємозв'язків між ними. Якщо ми спробуємо глибше пізнати нові типи розвитку цього періоду, то перш за все спостерігатимемо появу нових зв'язків, нових взаємозалежностей, нових структурних зв'язків між різними психічними здібностями: мисленням, пам'яттю, уявою, емоціями тощо. Нові зміни в розвитку призводять до зміни ієрархії окремих сфер суспільного життя молоді [4, с. 76].

Знання іноземної мови є важливим у контексті міжкультурної парадигми, яка вимагає знання мови корінних народів і досконалого знання їхніх традицій, світогляду та культури. На цьому тлі особливого значення набуває розвиток підготовки до міжкультурної комунікації в контексті типових проблем, обсягу регламентованих у програмі тем і ситуативних обставин. Тому розвиток соціокультурної компетентності учнів основної школи є прерогативою у формуванні навчально-виховного процесу. У процесі розвитку цієї компетенції відбувається засвоєння культурної та духовної спадщини представників даного етносу, а також естетичних, морально-етичних засад, що відображають відносини між націями, зв'язок поколінь тощо.

Список використаної літератури

1. Гріневич І. І. Провідні завдання формування соціокультурної компетентності учнів. Іноземні мови. 2017. №3.
2. Гальскова Н. М. Активізація пізнавальної діяльності учнів. Рідна школа. 2017. №4.
3. Кравченко І. М. Особливості засвоєння лексичних явищ. Англійська мова і література. 2016. №10.
4. Колток Л. Проблема інтенсифікації навчання як складник модернізації освіти. Вища освіта України. 2017. №1

Напрямок 5: *Актуальні тенденції лінгводидактики.*

Таїсія Мельник

здобувач вищої освіти 4 року навчання за першим (бакалаврським) рівнем історико-філологічного факультету ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука»,
м. Рівне

Науковий керівник д.п.н., проф. Т.Л.Груба

ФОРМУВАННЯ УМІНЬ ДІАЛОГІЧНОГО МОВЛЕННЯ УЧНІВ СЕРЕДНІХ КЛАСІВ

Мовленнєва діяльність – це цілеспрямоване використання мови для взаємодії між людьми, що включає як висловлювання думок, так і їхнє сприйняття. У цьому процесі «говоріння» та «слухання» виступають посередниками між мовною системою та мовленнєвими текстами. Фон Гумбольдт, який вперше дослідив цю діяльність, вважав її «кореляцією двох процесів», що доповнюють один одного. Один процес полягає у формуванні мовлення – думки та її звукового вираження, а інший – у сприйнятті та відтворенні цих думок з використанням мовних знань та особистого досвіду [4, с. 16].